generácia :...

literárny klub

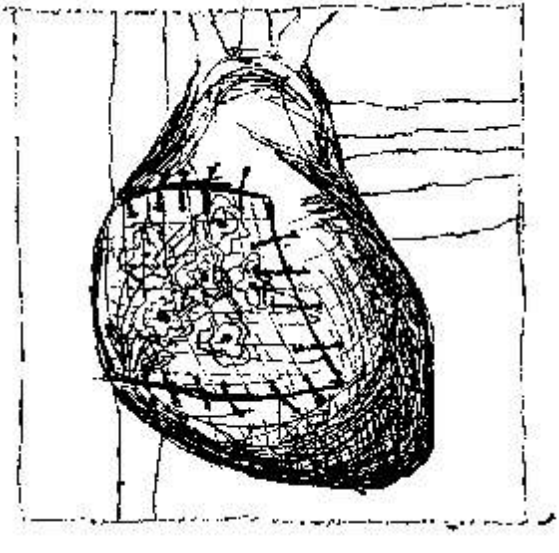

Mikitová Janošková
Kubík
Miške
Kusalová
Melošová
Šmihula
Lazarčík
Švagrovská

Bratislava 2010

generácia :...

literárny klub

antológia prác členov
Literárneho klubu Generácia

© Copyright, 2010

V roku 2010 vydalo vydavateľstvo Limerick

ISBN 978-80-970157-1-9

Ilustrácie: Mária Mikitová Janošková
Graficky upravil: Jakub Lazarčík
Jazyková korektúra: Jarmila Mejia

Literárny klub Generácia, občianske združenie, funguje od roku 1995 pri Miestnej knižnici Petržalka, Vavilovova 24.
Pre akékoľvek informácie kontaktujte pani Brunnerovú na telefónnom čísle
02 / 6224 0613
alebo priamo členov klubu na:
lkgeneracia@gmail.com

www.generacia.sk

Pri vyslovení slova generácia si každý predstavuje skupinu ľudí rovnakého veku. Literárny klub, ktorý sa Vám predstavuje v tejto antológii, však združuje ľudí rôznych generácií.
Toto združenie od roku 1995, kedy literárny klub Generácia vznikol, prešlo vývojom, a hoci pubertu majú takmer všetci jej členovia za sebou, mladícky elán a dychtivosť po nových objavoch a konfrontáciách nestratili.
Mladý duch tohto klubu udržujú stáli členovia, ktorí sa nechávajú inšpirovať aj novými členmi a táto spolupráca im umožňuje realizovať úžasné nápady. Nemám na mysli iba literárne stretnutia v knižnici, v kaviarňach, alebo väčšie akcie, akou je Bibliotéka či autorské čítanie v letnej čitárni U červeného raka. Všade prezentujú svoju literárnu tvorbu, ktorú si nenechávajú iba pre seba či úzky okruh priateľov. Publikačná činnosť Literárneho klubu Generácia začína prekvitať. Nadšení členovia sa takto predstavujú verejnosti už v tretej antológii. Kým prvá bola možno povedať retrospektívou celej činnosti klubu, druhá sa viac zamerala na internetových členov. Tretia je výpoveďou členov súčasných.
Dôkladná príprava pri výbere textov, ktoré prešli kritikou vo vlastných radoch, vždy inšpirujúce ilustrácie členky klubu Márie Mikitovej Janoškovej, ale aj priblíženie osobností každého autora umožňuje preniknúť do poézie a prózy týchto zaujímavých ľudí.

Želám autorom, aby ich práce potešili srdce každého čitateľa a zároveň boli dobrou inšpiráciou v ich živote. Nielen čítať ich práce je literárny pôžitok, ale poznať ich osobne, stretávať sa s nimi, počúvať ich, obohacuje môj život a dáva mu nový rozmer. Ďakujem im a dúfam, že tento zborník nie je posledný a stretnutí s nimi bude ešte veľmi veľa.

Ľudmila Brunnerová

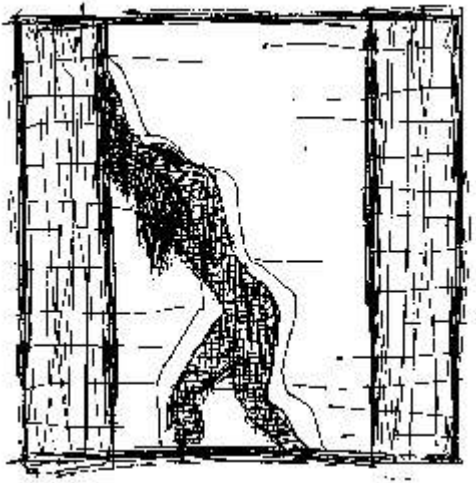

Mária Mikitová Janošková (1974)

Miesto narodenia: Levoča
Zamestnanie: vyšetrovateľ PZ
Osobný stav: vydatá a šťastne
Znamenie: kozorožec a potkan
Výška: 2 metre bez 25 cm
Váha: som s ňou spokojná
Číslo topánok: 40
Záľuby: čítanie a zhromažďovanie kníh, písanie a maľovanie, hudba, chodenie pešo
Obľúbené jedlo: zjem takmer všetko
Osobná poznámka: ?

na odstrel

pravdy ako vretená
navlečené do slučiek
zo zašlých čias
ktosi sa otočil
až zaprašťalo
pruhovaná budúcnosť
tikajúca tušenými masakrami
priepasť medzi
má dať a dal
iba životom
zoškrtaným na dreň
dokážeš zachytiť
letmý úsmev
pred dopadom na dno
predkreslený depresiou
ako terč
Namieriť a páľ!

hľadanie ihly v kope sena

v grotesknej snahe
z existenciálneho kontextu
vystrihnúť presah
dokreslíš kosoštvorec
s malou čiarkou uprostred
spotený z úzkosti hľadania
nabiješ klince
do dlaní chodidiel i pod srdce
a zúbožená koláž
napriek všetkému
žiadny zmysel nevydá
napľuješ na robustné VŽDY
aby si mohol nalepiť obojok
čo obsiahne vesmír
a udrží atóm na uzde
v bolestnej snahe
zatlačiť oči až za druhý svet
blúdiš hlboko
v bodke za vetou

že existencia...

z povrchu svojej existencie
odlupujem vrstvu po vrstve
opatrne frázovito
aby som krvou nezababrala
sterilnú perspektívu
na jej odraze
nezmyselne poskakujú
tiene postáv
takže to vyzerá
akoby tu žili so mnou
odliatky skutočnosti
s umelým leskom
povaľujúce sa všade okolo
predurčenia v náznakoch ostrí
až na to jedno
ktoré ma paradoxne
zabije naozaj

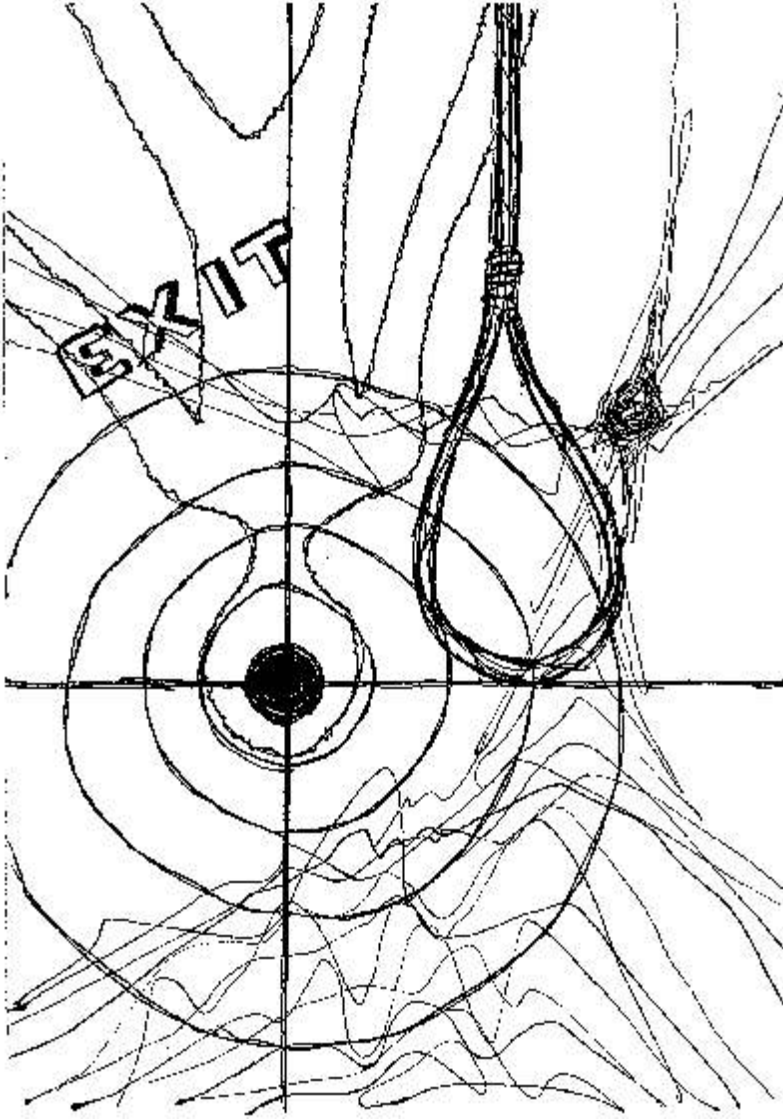
EXIT

ustáť seba

aj kvázi kríza
ti dokáže zlomiť väz
stačí jej odraz v zrkadle
sať špik z kostí
do omdletia
a neudusiť sa
vlastnými zvratkami
to chce cvik
potreba stimulov
silnejšia ako čokoľvek
zvrátenosť závislá
od sily zážitku
ustáť ju
v nutkavom
bezpríčinnom omínaní
keď praská bičmi
a praskliny prehíta
keď so zbystrenými pudmi
ako hladný vlk
pozoruje
tvoj bezprizorný pohyb
k núdzovému východu
byť OUT a mimo
akúkoľvek pochybnosť
to chce cvik

medzi nami vlkmi

zem nikoho
na hranici ja a ty
predurčená
ľahnúť popolom
zablúdená črepina
ti pustí žilou
trosky zakorenia
biľag rozkvitne
do mäsožravej blizny
stigmatizácia podobná
krúžkovaniu vtákov
bezváhový stav
strieda
bezzubá amnézia
a tú zas
chuť poľovať
osamelosť
roztiahne nohy
a klzkým zobákom
zasunie
svoje dvojhlavé polohy
do diery
v bojovom pláne
ktorý neráta s víťazmi
permanent error

do seba alebo o pude sebazáchovy

vždy
pred zrútením
do seba
som iba
vratko rozumná
a po ňom
vlastnoručne
povytieram kráter
buničinou
namočenou v liehu
hojenie stelie
jazvu pod jazvu
stvrdnuté hniezdo
pre kukučie vajíčka
vždy
pred zrútením
býva plné
liahnutia
do ďalšej
(samo)deštrukcie
tri
    dva
          jedna
na nule
pulz spriehľadnel

Andrej Kubík *(1990)*

Miesto narodenia: Bratislava
Zamestnanie: študent
Osobný stav: slobodný
Znamenie: to je bulšit
Výška: 190 cm
Váha: 84 kg
Číslo topánok: 41
Záľuby: kolobežkovanie v repe
Obľúbené jedlo: Jack Daniel's
Osobná poznámka: som svoj najlepší priateľ a zároveň úhlavný nepriateľ

Ivan

Modré plášte pacientov a biele dreváky personálu v Ivanovi znova vyvolávali tú priškrtenú samotu. Síce mal počkať už len pár minút, no myslel si že to už nevydrží, že sa pri najmenšom vyvráti niekde do krí-kov. Postavil sa z lavičky, vytiahol zápalky a povedal si, že riskne pokutu za fajčenie v areáli nemocnice. Nebola tam nikde značka s prečiarknutou cigaretou, ale predsa. Bol frustrovaný a cítil sa ne-skutočne beznádejne. Všetko to bolo z dôvodov, ktoré aj on sám považoval za nudné a príliš trápne a odporné, aby sa nimi viac zapodieval.
Vyskočila mu bránica od náhleho smiechu pri pohľade na dvoch pacientov stojacich pri strome. Jeden čosi čítal a druhý sa mu uprene pozeral do tváre. Ivan sa smial sa nahlas a nikto sa za ním ani len neotočil, zrejme to tu nepovažovali za neobvyklé. Utierajúc slzu od výdatného smiechu sa po-zrel na hodinky -20:30:17. „Už tu mala byť!“
Ten pozerajúci sa z dvojice podišiel k nemu a len gestom, prikladajúcim opätovne dva prsty k otvoreným ústam, si pýtal faj-čivo. Ivan ho už videl rozprávať, ale povedal si, že sa nad tým nebude poza-stavovať. Cigaretu mu nedal. Dotyčný pokračoval v geste, mierne zrýchlil a začal sa poriadne mračiť. Ivan mu cigaretu mu aj tak nedal.
„Taký som šťastný, že tu nemusím byť zatvo-rený!“

Slnko už zapadlo a lampy v parku areálu sa rozsvietili. Vtáky stále rovnako štebotali ako celý deň.
K Ivanovi prišla mladá žena v bielych drevákoch s voľným bielym tričkom, cez ktoré jasne presvitala biela podprsenka. Zaviedla ho do jeho izby a uložila na lôžko.
Ivan sa započúval do spevu vtákov a premýšľal, prečo jeho láska mala dnes všetko biele. „Nie je nič krajšie ako premýšľať nad drobnosťami o svojej priateľke!“

Agnostik

Drobnými kmitmi prstov
Podoberieš
a vytiahneš dušu

vykÍzne ti z dlane

Nečujne žblnkne
Ponorená báda
Chytro sa obzerá v mágnej vode
S rozšírenými zreničkami smeruje hlbšie
Medzi väčšie kvapky
do sýtejších záhad
Až napokon prepadne cez dno

Pár momentov letí
a znova ticho žblnkne

Cigareta pre nočné oblaky

V zmäknutých jablkách
Minulé brieždenia s nasýteným srdcom
Cudzími ústami dohryzený mesiac
Je tvojím svedkom
Ako sa vône krútia v odtoku

V empatickom dyme
Počúvaš elégie zjazveného času

ID je škaredý

sipiaci dážď za oknom
má úsmev nechceného priateľa.

podlahu božtekuje zlá predtucha, približuje sa...a
.... a... už prichádzajú vyzývavé ženy bez pupkov
Dlane, ústa i pošvy hrubo pomúčené
nádych plný ihravej chuti
ich šepot ku mne
(...nechceného priateľa)
skáče pomaly ako na mesiaci

S piskľavým plačom sa snažím zabrániť erekcii

Úzkosť

Krčíš sa v malom štvorčeku
uprostred pevných háld vody
aj sem drobčia stehlíky
a uštipkávajú ti
cievky zo zadymených pľúc

Už stačí, už ma prosím zobuď!

No moje zrenicou dorezané bielka
ti účastne šepkajú, že
ešte veľmi dlho budeme
otvárať fľaše
 v ktorých sú ďalšie...

Čokoládový cukrík

Zo včerajších veľkých mlák už ostali len mokré škvrny medzi dlažbovými kockami a v povetrí ihrá riedky sneh. Chlad ti vypaľuje vnútro nosa, driape ti ruky a z maličkých vločiek ti ostáva na tvojom strnisku srieň. Kráča vedľa teba, neprí tomne hľadí dopredu a na tvári sa jej perlí úsmev, čo patrí tebe. Ty máš ešte stále v mysli všedné dni, máš upäté vnútro a city roníš strnulo a potkýnavo. Zavesí sa do teba –lahodný dotyk tela- dych ti oťažie, no slastne pokračuješ.

Čas rinie rýchlo a nevšímavo, sem-tam ti bolesť a strach vedno zavŕtajú do útrob. Vytiahneš z vrecka čokoládový cukrík a ponúkneš ju. Hoci sám máš dušu zastretú, jej radosť sa v tebe zrkadlí a ty si spokojný. Ona cmúľa, okázalo dáva najavo pôžitok, zrazu sa rýchlo nadýchne, samopašne ťa boztekuje na skrehnuté líce a rehoce sa. Studené kryštáliky sa topia a ostávajú tam drobunké zvyšky čokoládových slín. Všetko je to len ako divadlo a hrudník i hlava sa ti útržkovito s piskotom zužujú.

Líce si neutrieš, asi si ozaj zamilovaný. Až potom, niekedy neskoro, si ako dieťa sadne na tvoje kolená, bokom k tebe, ty predpísaný úsmev a na rebrách nákovu. Vnorí sa ti do očí – blesková duševná nahota - objíme ťa, hlavu uloží na prsia a smutným dychom ťa chlácholí . Sekundy sa spomalia na teplé prílivové vlny.

Richard Miške *(1983)*

Miesto narodenia: narodený v Bojniciach, v občianskom preukaze stále Prievidza, ale považujem sa (takmer) za Bratislavčana
Zamestnanie: snenie ma zatiaľ neživí, takže áno, mám aj zamestnanie
Osobný stav: slobodný, som zvedavý do kedy
Znamenie: škorpión
Výška: primeraná, len normy s ňou veľmi nerátali
Váha: v puberte som váhal, či je moja váha ideálna, dnes už neváham
Číslo topánok: v štandardných tabuľkách sa nevyskytuje
Záľuby: dumanie, čítanie, dumanie, písanie a tak dokola
Obľúbené jedlo: kúpte mi čokoládu a tequilu
Osobná poznámka: nepamätám si, že by som niekedy dostal v škole poznámku, ale pokarhanie áno

Každý vo svojom tichu

Sídlisko nevonia pokosenou trávou,
ale farbami
.
na báze polyuretánov.

Pohyblivý piesok ihrísk
pohlcuje stále menej koláčov.

Stromy odhodili hlavy
- skončili
.
ďaleko za mestom.

Vzduch prerezaný domami
nás každým novým nášľapom
drhne hlbšie v krku.

Aj napriek tomu
zahalení hárkami papiera,
nemáme silu odísť.

Umenie

Nenarúšaj integritu radu
- má hranice.
Betónové oplotenie
ako opustené termitisko.

V rukách kanvice s vápnom
- kreslíš grafity.

Vyvráť seba ako sveter
aj ostatní
sa chcú kochať.

Povraz

Keď sa lampy vzpriamia
- neodídeš.
A láska bude *vlas*
medzi našimi posteľami.

Dva parametre rozmeru
dávajú možnosti,
- skákať po strechách,
- alebo z nich.

Syntéza

Tma sa sype zo striech.
Dotieravá hmla vytesňuje ulicu
spestrenú chodcom.

Ten nestúpa na čiary,
bozkáva renesančné fasády,
a keď je naozaj zle
oblečie si zebru z priechodu
a splynie s hmlou.

Apríl

Zádery novembra zarástli trávou
a prvé lupene sú vysoko nad zemou.

Ihličie uchopilo pehy dažďa!
Ten drzo bubnuje do hniezd,
ale zároveň
prináša napojenie.

Spoločné klesanie do podhubia lesa
a ešte hlbšie
ti dáva návod pochopiť
smäd
po jarných mlákach.

(Stiahnuť kožu – vyrobiť topánky)

Načrieš do popruhov
a odoberieš jeden krok.

Šesťcípa mačka
olizuje svetlo Mesiaca
rozpustené pod oknom.

Zhodíš ho
        a
        zhodíš ju.

Otvoríš dvere do hladiny,
pľúca vyložíš
            – pre istotu.

Simona Kusalová *(1987)*

Miesto narodenia: Bratislava
Zamestnanie: momentálne ma živí písanie a čítanie novín
Osobný stav: neumelecky spokojná :)
Znamenie: lev / (ohnivá) mačka
Výška: 161 cm
Váha: 51 kg
Číslo topánok: 37-38
Záľuby: varenie, čítanie, zop?r seri?lov na ktoré nikdy nem?m čas, šoférovanie, hudba (s prib?da-j?cim vekom v čoraz širšom ž?nrovom z?bere), nečakané v?lety na nečakané miesta (a niekedy mi nevad?ani zabľ?diť :))
Obľúbené jedlo: indická kuchyňa, veľké množstvo sladkostí. Podmienka: bez mäsa!
Osobná poznámka: liberálna budhistka, užívajúca si vône, zvuky, chute, dotyky, aj pohľady. Miluje cesty, kávu s kofeínom a vďaka Generácii je jej krajšie na svete (text obsahoval šifrovanú správu)

Road-beat

všetko čo potrebujem
mám na chrbte, po vreckách, v ušiach a v hlave,
v nohách budúce kilometre
pred sebou mesto...

strapaté vlasy, make-up vo vlaku,
lak sa šúpe z nechtov, vo vrecku pár desiatok centov,
v zadnom plný playlist...

- darmo mi chystáte izbičku pre princezné, doma dlho neobsedím -

pulz mesta cítim na dosah
a za mnou prach, dedinské osudy...

V meste prázdny byt, prázdna chladnička
poloplná káva v skrini.

Doma je tam, kadiaľ práve šliapem, doma je všade...

- za oknom vlniace sa Karpaty -

Nebojím sa cestovania, kým môžem po nohách ujsť...
kdekoľvek...

- welcome to my world -

- škripot brzd v ďalšom meste -

rýchlo ubieha cesta, keď je človeku dobre
rýchlo sa odlieva život, keď je len jeden.

Odlieva, odsýpa, miestami možno nadnesene...
zachovávam si nadhľad

- kým sedím za sklom -

kým sa spustím do víru udalostí,
ktoré ma zocelia
možno rozplačú
určite ma z nich bude bolieť hlava...

tento pocit poznám,
(tušenie budúcej blaženosti)
všetci hľadajú kúsok šťastia
nechávam sa unášať (ne)cestou

- after all things i´ve done -

Život je na dosah
a všetko, čo si kedy chcel,
kúsok za hranicou
(ako vždy)
ide len o...
Cestu
v ktorej nikdy nič nebude dopovedané

- to be continued -

time for a wicked soul...

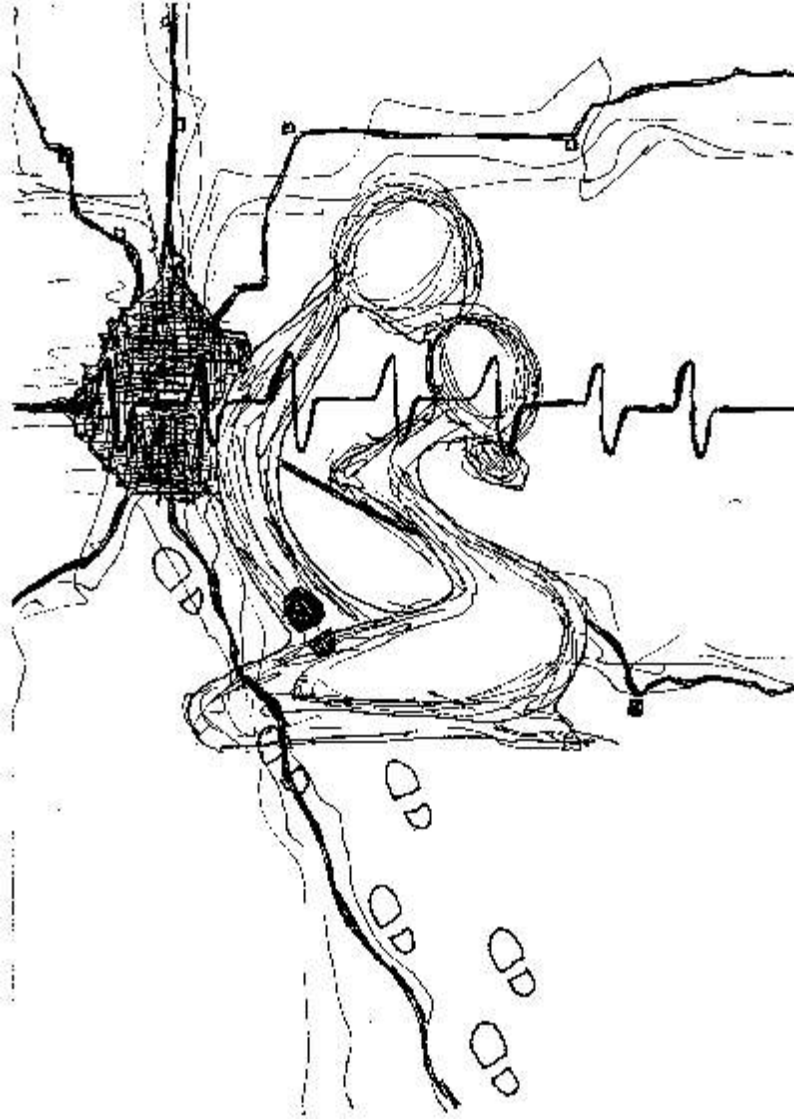

V ústach trpko, v hlave prázdno

Hladina kofeínu
odráža rozčarovanie.
Čas na prvú rannú.
Hovoríš si „Keby tak..!“
a než sa otočíš,
všetko je preč.
V tichu dopadajú zvyšky
slov, šiat, snov...
Pod náporom blesku
hrady z piesku
vietor odvial kamsi dokelu.

Bez cukru prosím,
mám to rada horké.

Sezóna číslo NEXT

Strácaš chuť po kvapkách
keď sa usmievaš
na odraz v zrkadle.
V očiach prázdno,
za nimi plný svet.
Kam zmizli
letné sny o jeseni?
Nespoznáš ma
na ulici.
V bezpečí kabáta
kráčam,
spomienky ležia chladom.

Marcela Melošová *(1973)*

Miesto narodenia: Horehronie
Zamestnanie: zdravotná sestra
Osobný stav: raz hore, raz dole
Znamenie: ryby
Výška: aj s opätkami?
Váha: dnes 51 kg nalačno
Číslo topánok: občas mi sadne 39
Záľuby: stretávať a spoznávať ľudí...stromy..hudba
Obľúbené jedlo: len jedno?
Osobná poznámka: nemyslieť na to, čo nedokážem zmeniť..

Borovica

V skalách
zohrieva svoje korene

počuť pukanie
a nápor vetra
v miazge

nevychladne

zo vzduchu visia
prepichnuté pľúca
a mlčanie šteká
do dolín

prázdne sú chodníky

prázdne.

Zem má tvár cibule

a neviditeľné jadro

ťahá za sebou
suché korene
nasilu vrazená
do vesmíru

nikdy nezapadne

je belasá
keď sa na chvíľu zatvorí.

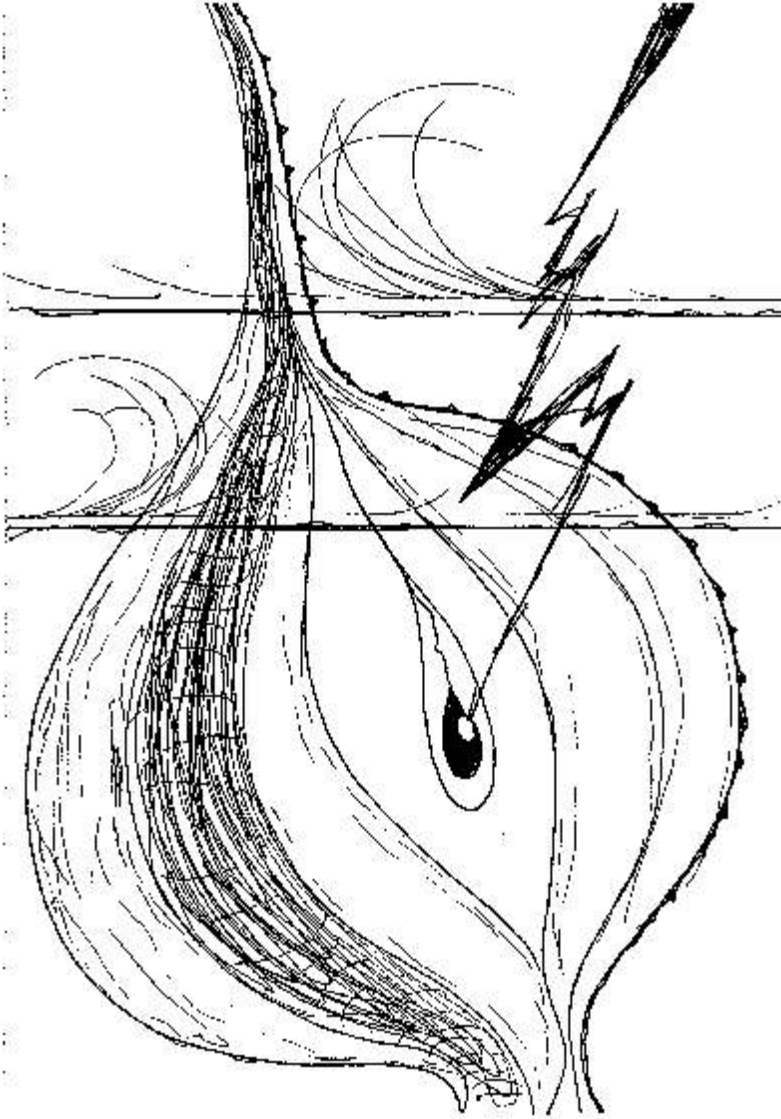

Tajnička

Písmená
sa duchaplne usmievajú

a ja stále
neviem pochopiť
prečo si s nimi rozumiem viac

ako s ľuďmi.

Obtočený výkrik

Iba slová
tečú na papier.

V tichu
praskajú aneuryzmy
hlavných vetiev

chcem byť strom
čo pozná
svoje miesto.

Daniel Šmihula *(1972)*

Miesto narodenia: Bratislava
Zamestnanie: právnik
Osobný stav: slobodný
Znamenie: býk
Výška: 182 cm
Váha: 78 kg
Číslo topánok: 41
Záľuby: história, literatúra, šport
Obľúbené jedlo: klasika od starej mamy
Osobná poznámka: Mám rád vôňu nových kníh...

Bratislavský podvečer

V letný podvečer,
keď slnko už bolo za horizontom no nenastala ešte tma,
stál som na Obchodnej ulici
a zažíval pocit úplného odcudzenia
alebo naopak absolútneho splynutia s rodným mestom.

Na oceľovej električkovej koľaji som videl broskyňovú kôstku,
z ktorej vyrastala zelená stonka.
Mrzí ma, že som ich nevzal so sebou a nedal im tak šancu.

Na brehu Baltického mora

Čierne balvany sa bránia útoku vĺn.
Havrany, čajky a labute vo zvláštnej symbióze
hľadajú svoj každodenný chlieb.

Na obzore miznú svetlá vzdialených lodí.
V piesku sa stráca vôňa posledného leta.
Pod kabát preniká studená hmla.

Noc prebúdza pradávny strach
a vzrušenie mrazivého pocitu.
Je tu len tma, oceán, ja a samota....

Satanov hlas

V nepriestrelnej veste,
v obliehanom meste,
v oceľovej helme,
nie nepodobný šelme,
v bojovom transportéri,
bez náboženskej viery
-a hneď takto zrána-
prijímam rozkazy
- priamo od Satana.

Jeho tieň popolavý
ma na obzore zdraví.
Prísaha, čo nás spája,
zatvára brány raja.
Patrím mu telom celým-
je jediné v čo verím.

A preto:

Otupený hlukom,
minútu pred útokom
s rukou na spúšti zbrane,
napätý, čo sa stane,
len Satanov sľub známy
dostávam slúchadlami.

Ním osobne ma
k sebe pozýva:
„Ešte dnes, synu,
budeš v tanku horieť zaživa!“

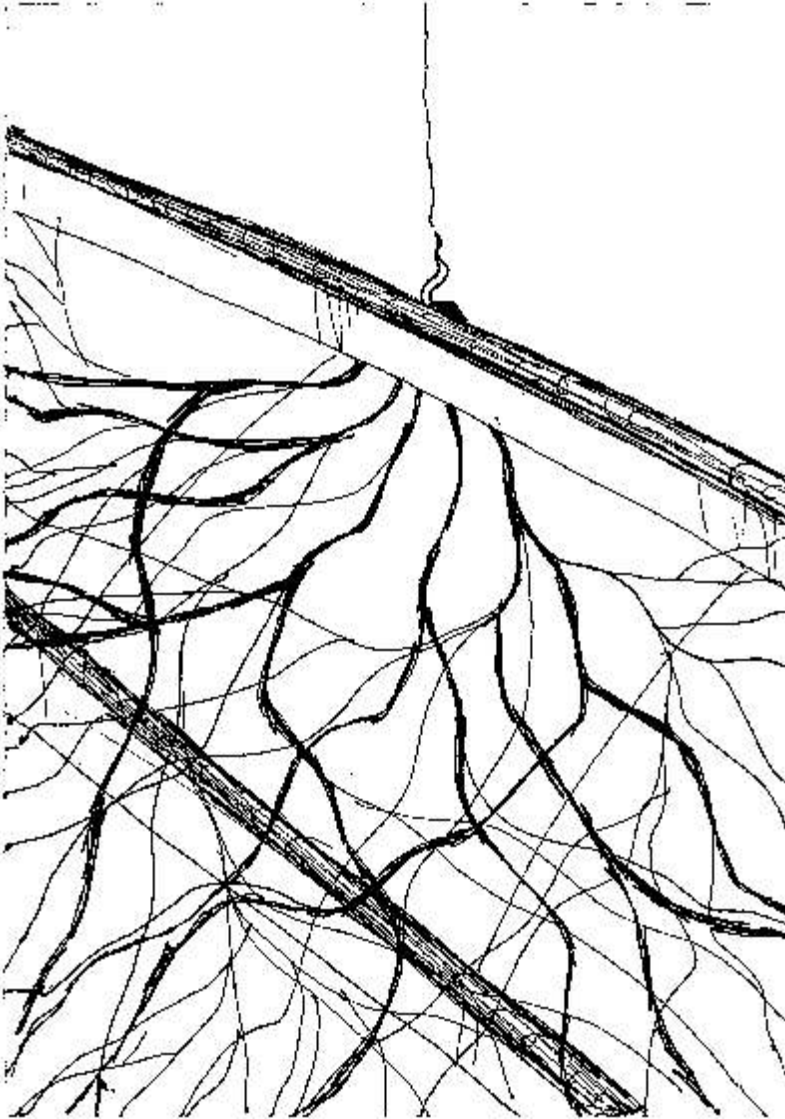

Jakub Lazarčík *(1986)*

Miesto narodenia: Bratislava
Zamestnanie: copypaster
Osobný stav: zarezervovaný na dobu neurčitú
Znamenie: lev a tiger
Výška: akurát
Váha: prijal by som 3 kg naviac
Číslo topánok: 44
Záľuby: literatúra, divadlo, filmy, elektronická hudba, marketing, médiá a webové aplikácie, cudzie jazyky (v súčasnosti japončina)
Obľúbené jedlo: cestoviny na akýkoľvek spôsob, sushi, chili con carne, steak a čokol?da margot :)
Osobná poznámka: okrem liter?rnej tvorby sa venujem réžii a produkcii v bratislavskom ochotn?ckom Divadle Atrapa.

Na verande je dobre *(úryvok)*

DEJSTVO PRVÉ

Scéna prvá
Záhrada s verandou

Výstup prvý – Verona a Monika, neskôr Zuza

Verona
Prichádza, ťahajúc za sebou ťažký kufor na kolieskach. Zastane. Obzerá sa.
Pre seba:
“Nič sa tu nezmenilo. Vôbec nič.”

Monika
Príde na scénu. Keď zbadá Veronu, zarazene zastane.

Verona
Usmeje sa.
“Hi, Monika.”

Monika
“Prišla si! Naozaj si prišla!”
Rozbehne sa k Verone. Objíme ju.
“Aká som rada, že ťa vidím. Verila som, verila som, že prídeš.”

Verona
““Aj ja ťa rada vidím. Chýbala si mi.”

Monika
“Aj ty si mi chýbala. A kde sú...

Čo si prišla sama? Kde máš muža?
A syna?!”

Verona
“Ostali doma. Steve mal veľa povinností a Samko je ešte maličký na cestovanie.”

Monika
“Ach, áno. No škoda, rada by som ich spoznala. Ale hlavne, že ty si tu. Taká som rada!”

Verona
“Tak-tak. No, ukáž sa mi. Dlho som ťa nevidela.”

Monika
Odstúpi. Hrá sa na modelku, ukloní sa.

Verona
“Ty si teda vyrástla. Chalani na tebe musia oči nechať.”

Monika
“Jáj, čo ti budem hovoriť. Tu nemá veľmi kto. To skôr u teba, v Amerike.”

Verona
“Neboj sa. Niekto sa určite nájde.”

Zuza
Mimo scény kričí.
“Mona?! Mona!”

Vstúpi na scénu.
“Koľkokrát som ti povedala, že máš podojiť kravy. Čo nepočuješ, ako bučia, čo sú...”
Zbadá Veronu. Zamrzne. Po chvíli dopovie, miernejšie.
“...čo sú plné mlieka?”

Verona
“Ahoj, Zuzi.”

Zuza
Monike, s dôrazom.
“Tie kravy...”

Monika
Vzdychne. Obráti sa k Verone a objíme ju.
“Ešte sa porozprávame. Som taká rada, že si tu.”

Verona
“Aj ja som rada, že ťa vidím.”

Monika
Odíde.

Výstup druhý – Verona, Zuza, neskôr Alžbeta, futbalista

Verona
Usmeje sa na Zuzu.

Zuza
Rázne.
“Čo tu robíš?”

Verona
“Prišla som vás pozrieť. Čo je tu nové. Ako sa máte...”

Zuza
“Otec umrel, matka sa zbláznila, na všetko som tu sama. Mohla si napísať. Alebo zavolať. Nemusela si sa sem trepať.”

Verona
“Prestaň s tým. Nebodaj nie si rada, že ma vidíš? Roky sme sa nevideli.”
Napriahne sa, aby ju objala.

Zuza
“Veď to. Roky.”

Verona
“Tak prepáč, keď vieš...”
Nestihne dopovedať.

Alžbeta a futbalista
Mimo scény, veselo kričia.
“Vyhrali sme! Vyhrali! Hurá!”
Vstúpia na scénu. Alžbeta pripitá.
Futbalista drží futbalovú loptu.

Verona
Prekvapene
“Mama?”

Alžbeta
Zastane. Prekvapene.
“Verona? Veronka moja!”

Vyrúti sa za Veronou, objíma ju, bozkáva.
“Dcérenka moja nád-her-ná. Kde sa ty tu be-
rieš? Už sme si mysleli, že sa z tej Ameriky
nevrátiš. Že si tam zapustila korene...”

Zuza
Štekne.
“Presne tak.”

Verona a Alžbeta
Stíchnu, pozrú na Zuzu.

Alžbeta
Verone.
“Nepočúvaj ju. Bručí ako starý medveď
pri pive. Nože mi povez, ako sa mi máš.”

Zuza
Urazí sa a odíde.

Verona
Trochu udivene.
“Dobre, dobre sa mám. Čo sa to tu deje?
Čo oslavujete?”

Alžbeta
Nadšene. Veselo.
“Futbal! Porazili sme Vlčkovce. Sme druhí
v tabuľke.”

Verona
“Ty hráš futbal? Ale ten si ty nikdy nehra-
la...”

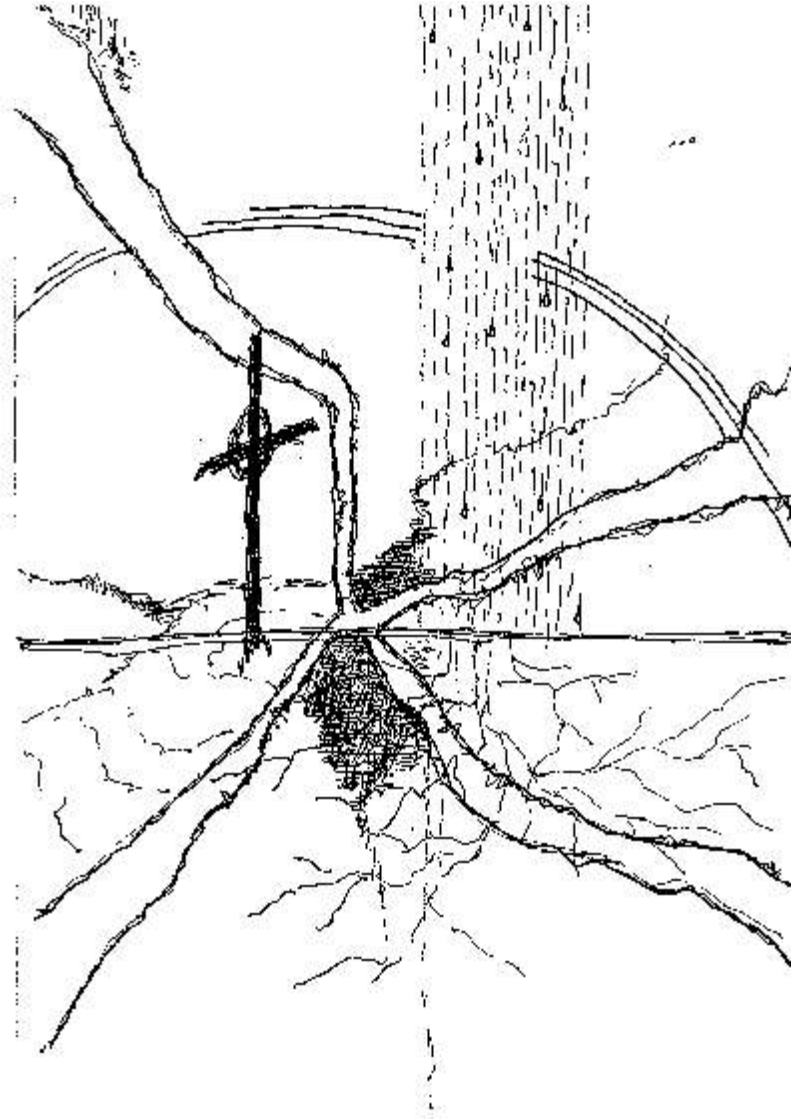

Alžbeta
“Nie, ale prečo sa trochu nezabaviť?
A takto sa aj dostatočne hýbem.”

Futbalista
“Teta Beta, musíme už ísť.”

Alžbeta
Náhle roztržito.
“Áno. Áno. “
K Verone.
“Dcérenka, utekám. Prišla som sa len osviežiť. Ideme do dediny oslavovať. Potom sa porozprávame...”

Alžbeta a futbalista
Odchádzajú.

Zuza
Mimo scény. Narazí do hrncov. Rachot. Kričí.
“Mona, nehovorila som ti, aby si spratala tie hrnce?!”

Verona
Chytí kufor, pritiahne ho k sebe.
Obzerá sa.
“Home sweet home.”

Hru je možné vidieť inscenovanú súborom Divadlo Atrapa.

Unavené svedomie...

Unavilo sa svedomie
z mnohých výčitiek a smútku.
Vykričalo na svet krivdu,
že viac šťastie nezažijem -
poberiem sa do neznáma,
kam ma ženie poľná tráva.

I tá tráva tratí rozum,
keď sa múdro nešanuje.
Prináša len utrpenie,
vyčakáva smutné fórum
a nedbá na previnenie -
kým sa radosť preč poberie.

Skúmam, hádam : aká chyba
mňa biedneho navštívila.
Vymaním sa z kliatby žitia,
čo ma ženie do náručia
zloby, hriechu, bezbožnosti -
vari len tam zložím kosti?

Anna Švagrovská (1926)
najstaršia členka Lit. klubu Generácia

ISBN 978-80-970157-1-9